

نگاهی حقوقی به حضانت اطفال

امیرحسین صفدری^۱، امیرتاج الدین^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی، حقوق، موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی شان‌دیز، مشهد

^۲ دانشجوی دکتری، حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد مشهد

چکیده

حضانت در لغت به معنای پروردن و پروراندن است. ریشه این واژه، حَضُن است که در آغوش گرفتن مادر (فرزندش را) و چسباندن او به سینه اش اطلاق می‌شود، که کنایه از نگهداری و تربیت جسمی و روحی کودک است. حضانت نوعی ولایت و سلطنت بر کودک و مجنون به منظور نگهداری و تربیت آنهاست. این امر از حقوق و تکالیف والدین به شمار می‌رود. موضوع حضانت از مباحث پیچیده حقوق خانواده است. حضانت نگهداری و تربیت اطفال است به گونه‌ای که صحت جسمانی و تربیت وی با توجه به نیازمندی‌های حال و آینده او، و وضع و موقعیت والدین طفل تأمین می‌گردد. مسأله حضانت و اولویت هریک از پدر و مادر برای نگهداری و سرپرستی و ملاقات آنان با طفل زمانی مطرح است که آنها از هم جدا میشوند. در قانون ایران حضانت همان نگهداری و تربیت اطفال است و مواد ۱۱۶۸ تا ۱۱۷۹ قانون مدنی اختصاص به حضانت دارد. و در قانون حمایت از خانواده هم از ماده ۴۰ تا ۴۷ اختصاص داده شده. هنگامی که اساس خانواده به هم می‌ریزد و کانون جوشان مهر و محبت به جایگاهی برای گروکشی و انتقام‌گیری از یکدیگر تبدیل می‌گردد، یا زمانی که مرگ گریبان یکی از والدین را می‌گیرد، مهمترین چالش پیش روی خانواده سرنوشت کودکان می‌باشد. حضانت در درجه اول حق و تکلیف طبیعی و قانونی پدر و مادر است که طفل را به دنیا آورده‌اند، این تکلیف تا زمانی طفل به سن بلوغ نرسیده باقی است. حضانت را باید به کسی واگذار کرد که شایستگی و توانایی برای انجام این کار را داشته باشد

واژه‌های کلیدی: حضانت، اطفال، والدین، حقوق